

turde spaa det ærede Medlem og med ham den højtærede Finansminister, at en saadan Omlægning er en Umulighed. Det kan lyde kønt, men det vil efter min bedste Overbevisning være fuldkommen umuligt at skelne mellem det, man kan kalde et rimeligt, ikke luksusaagtigt Forbrug, og et virkeligt Luksusforbrug, saaledes at den ene Part bliver skattefri, og den anden saa naturligvis belægges med en voldsom Afgift, naar man af denne sidste Part skal opnaa den samme Indkomst, som man opnaar gennem den gældende Lov. Jeg maa altsaa hævde, at de Tanker, der her igen fremsættes fra radikal Side, maaske i visse Vælgers Øjne kan tage sig ganske godt ud, men synderlig meget med det jordbundne Liv har de ikke at gøre.

Til den højtærede Finansminister vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger. Jeg maa tilstaa, at det frydede mig at høre den Frejdighed, hvormed den højtærede Minister sagde, at han ikke havde forandret sit — skal vi sige: Livssyn med Hensyn til Restaurationsskatten, nemlig at den var ubehagelig. Jeg tror, at der i denne Sal og vist ude i den ganske Befolkning er fuldkommen Enighed om, at alle disse Skatter, for saa vidt man selv skal betale noget af dem, er ubehagelige, saa deri adskiller den højtærede Ministers Livssyn paa dette specielle Omraade sig saa sandt ikke fra noget andet i dette Øjeblik tilstedeværende Medlems. Men den højtærede Finansminister siger videre, idet han altsaa fremsætter sit Syn paa dette specielle Lovforslag, at der ikke er noget Grundlag for en Ophævelse, og det er derpaa, det kommer an. Naar man som Finansminister skal skaffe Balance, maa man altsaa indstille sig paa, hvor man vil tage Skatterne, og hvor man eventuelt vil give Fritagelse. Den højtærede Finansminister har haft en Lejlighed til at vise, hvor meget han mente, de direkte Skatter kunde give, eller hvor meget man kunde sætte Procenten op. Den højtærede Finansminister har gennem herhen hørende Lovforslag, saa vidt jeg kan skønne, ført Beviset for, at han, staaende med Ansvar, ikke har turdet gaa praktisk talt højere, end vi allerede er kommet op. Altsaa: ad de direkte Skatters Vej er der efter min bedste Overbevisning og ligeledes efter en ansvarsbevidst socialdemokratisk Regerings Mening ikke nogen Vej frem, der betyder noget videre. Saa bliver altsaa Spørgsmaalet, om *denne* indirekte Skat er en uheldigere indirekte Skat end andre. Og nu maa jeg tilstaa, at det ogsaa har frydet mit Øre at høre, at den højtærede Finans-

minister nu i Henhold til et Forslag, han har fremsat i Dag i Finansudvalget, om at Militærudgifterne skal nedsættes med nogle Millioner, vil drage den Slutning, at hvis Oppositionen vil tiltræde dette Forslag, kunde ogsaa Restaurationsskatten vente en ikke uvæsentlig Nedgang. Ja, hvad kan disse kære Militærudgifter ikke bruges til! Det er jo fuldkommen vanvittigt. De skal kunne bruges til at afbetale hele vor Statsgæld i passende Afdelinger; det stod paa Programmet paa et vist Tidspunkt. De skal tillige bruges til at lette snart denne snart hin Skat. Men hvad man nu end kan sige — og man kan sige meget, der har overmaade lidt med sund Menneskeforstand at gøre —, hvad man end kan sige, er det en Kendsgerning, at de omtalte 5 Millioner, hvis de brugtes alene til Nedsættelse af Restaurationsskatten — hvis Restaurationsskatten bragte, hvad man venter, den vil bringe: 20 Mill. Kr. — kunde nedbringe denne med en Fjerdedel. Men da den højtærede Finansminister dog vist ikke kan mene, at Restaurationsskatten skulde have det hele, var det saa ikke nok saa forstandigt af den højtærede Finansminister at vente med at foregøgle godtroende Borgere i dette Land, at man ved Hjælp af disse 5 Millioner virkelig paa dette Omraade kan naa noget som helst. For det kan man jo ikke. Nej, jeg synes, at den højtærede Finansminister skulde blive i den fornuftige Rolle, hvori han har anbragt sig selv ved at fremsætte dette Lovforslag: erkende, at Pengene er nødvendige, erkende, at som Tiderne er i Øjeblikket, kan hverken han eller nogen anden fremsætte et Forslag, der er bedre egnet til at skaffe dem, og følgelig beholder vi dem. At den højtærede Minister og hans Parti paa dette Punkt har en lidt kedelig Fortid, naa ja, det er der saa mange, der har. Men naar man ikke fordyber sig alt for meget deri, glemmes det; naar man blot fremtidig gaar ad den fornuftige Vej, man her er inde paa, kan der saamænd endda komme ogsaa noget fornuftigt ud af denne Regering, finansielt set.

Jensen (Broby): Der er et gammelt Ord, der siger, at det ikke skal være rart at søbe af den Kaal, man selv har spyttet i. Og det er tilgiveligt, om det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og Finansministeren ved dette Lovforslags Behandling skærer en eller anden Grimace, fordi de bliver mindet om Fortiden. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard var inde paa, at Venstre i 1921—22 med sine Skattelovforslag ikke kom med Lettelse, men med Forhøjelser paa ca. 40